Mircea Cărtărescu

Toamnă cu lună anii ’60

Toamna cu lună când porţi peste pulover o niciodată căptușită cu totdeauna când ştii că ai mai iubit şi ai să mai iubeşti printre taxiuri nefireşti.

Toamna cu luna când cabinele de telefon scânteiază când ştii că nimic nu durează când până şi vitrinele graseiază şi vocea le tremură, şi serviciile de porţelan se fac zob.

Toamna de sticla când magnetofoanele se fac zob când mixerele de plastic pălesc când aspiratorul asuda rece când trusa de şurubelniţe hohoteşte când maşina de spălat cu ochiul rotund şi coniacul cu patru stele se-ngălbenesc şi cad de pe ramura minţii mele şi toamna de vermut se crede tânără uneori…

Noi n-o să mai ţinem unul la altul.

N-o să ne mai facă plăcere să ne vedem feţele, netul.

Noi n-o să ne căsătorim, n-o să avem copii şi n-o să îmbătrânim împreună.

Mi-e aşa de clar lucrul ăsta acum.

Iar vieţile noastre n-or să fie îndelungate ci scurte, haotice.

Zi, noapte, zi, noapte, zi, noapte august, decembrie, aprilie…

Toamna cu luna aş vrea atât de tare să fim acum împreună să privim vitrinele împreună să numărăm taxiurile împreună şi să ne ningă frunzele-ngălbenite.